

Poročilo poletne enomesečne izmenjave – Romunija

Pred samim odhodom v Romunijo so mi bile s strani kontaktne osebe na voljo v bistvu vse informacije. Kako priti tja, kaj in koga lahko tam pričakujem, kako bo v bolnici, informacije pravzaprav o vsemu. S to kontaktno osebo sva se tudi spoznale že preden sem uradno zvedela, da sem »dodeljena« v Cluj-Napoca. Ker je Romunija 1.2007 vstopila v Evropsko unijo, to precej olajša birokratske zadeve glede viz, kakršnihkoli priporočil, zavarovanja.

Kako priti do tja? Sama se potovala do Budimpešte z vlakom, od tam pa z minibusom v Cluj. Najdejo se tudi letalske povezave do večjih mest, večina letov je vseeno v Bukarešto. Od tam pa so na voljo povezave po vsej Romuniji. Sicer pa je potovanje po sami Romuniji krasno. Mogoče zna biti malce naporno zaradi jezikovnih barier, še zlasti v manjših krajih. Ampak se da. Država ponuja ogromno naravnih, kulturnih in zgodovinskih znamenitosti. In kljub velikim socialnim razlikah jo naredijo še bolj mikavno ljudje, dacie in konji na cestah.

Za opravljanje strokovne prakse v Romuniji sem torej izbrala mesto Cluj-Napoca. Ob prihodu v Cluj me je čakala moja kontaktna oseba in me peljala v dom. V juliju nas je sicer bilo na praksi deset. Nastanjeni smo bili v študentskem kampusu, v prenovljenih domovih. V sobi sva bile dve, imeli sva svojo kopalnico in majhno kuhinjo. Do pediatrične bolnišnice, katero sem izbrala, sem imela slabih 20 minut hoje. Ob osmih zjutraj smo začeli z raportom, kasneje pa se je začelo delo po oddelkih. Na oddelku za Intenzivno terapijo smo imeli v povprečju na teden 4-5 pacientov, tako da neke pretirane gneče ni bilo. Mentor je bil zelo pozoren in prijazen in si vzela čas zate. Sem pa v povprečju preživela v bolnici 4-5 ur dnevno.

Glede prehrane. En obrok dnevno je bil zagotovljen v hotelu v središču mesta. Hrana je bila znosna. Bila je bojda kar tipična romunska, tako da če so vam všeč polenta (t.i. mâmâligâ) s tisoč in eno omako, juhe vseh možnih barv, potem boste na pravem mestu. Da se dobiti tudi vegetarijanske stvari, kljub temu da je Romunija vseeno znana kot »mesna« deželca. Sicer pa je tudi dost poceni država, tako da je za študente idealna skorajda.

Kar se tiče socialnega programa. Romunski kolegi so nam vedno bili na razpolago. Imeli smo različne tematske zabave, ob vikendih so vedno bili organizirani izleti v različne dele Romunije, kar je izgledalo tako, da si se samo vstal ob določeni uri, vse drugo je bilo v nullo organizirano. Videlo se je, kolk so se gostitelji trudili, kolk so res hoteli, da se vsak tam počuti dobro. Tudi z njihovo pomočjo je bila tale romunska izkušnja nepozabno dobra.